

FERIDES

Només travessar la porta, la Clara li descobria el foc dins els ulls i li olorava quan ell se li apropava per l'esquena,

l' alè de verí al clatell. Aleshores es preparava, posant-se a resguard, fins que ell pitjava el detonador.

Aquella nit, com tantes altres, El Ramon va desar el seu maletí dins l'armari del rebedor i es va afluir el nus de la corbata. Va queixar-se del seu dia a la feina- com tenia per costum darrerament- i va entrar a la cuina per veure si el sopar estava preparat. En veure que no ho estava, el terratrèmol va començar. Les seves paraules enverinades esclataven com bombes que perforaven els timpans de la Clara.

De vegades les paraules del Ramon eren un eixam d'abelles, i els agullons formaven petits bonys vermells als braços de la Clara. Altres cops eren navalles d'afaitar, i ella es feia petits talls als canells, que després amagava curiosament dins les mànigues dels jerses que a força d'estirar, ja li anaven massa grans .

Quan el Ramon vomitava serps, ella escantellava els seus records. Un trencadís escampat dins els àlbums de fotografies congelades, sobre les lleixes de les prestatgeries d'un menjador massa fosc.

Pensava en la facultat de dret, en les hores al bar passant-se els apunts, en la seva graduació – tots dos ho van fer alhora- , en el seu anell de compromís, i en l'olor de primavera de les flors del dia del seu casament. I ara, aquelles flors eren músties dins seu i s'anaven pansint un dia i un altre; i encara un dia més.

Ara la Clara feia pastissos els caps de setmana: de poma, de formatge i de xocolata. Tota la dolçor amuntegada dins de motlles de silicona que desbordaven la cuina. I allò al Ramon li agradava, aquell sucre se li adheria a la pell i li omplia la boca de paraules com carícies de cotó que curaven totes les ferides . Però la dolçor, com els pastissos, durava tot just unes hores. La Clara també netejava, netejava i netejava. Obsessivament. Volia tenir-ho tot molt net, per si de cas tornaven les flors. Així lluíren més.

Durant la setmana anava al gabinet d'advocats on treballava i veia a altres dones com ella. Es celebraven

judicis on ella hi assistia i portava els casos com advocada. Però aquelles dones no eren ella. Ella era diferent . Clara, la teva història no és aquesta. El Ramon és diferent – xiuxiuejava la seva veu interior a cau d'orella-. Ni les amenaces, ni els blaus, ni els cossos esquinçats per fora i per dins, se li assemblaven; perquè el Ramon a ella, se l'estimava.

Però aquell dia, quan va despenjar el telèfon i una veu li va anunciar que la Mar no podria assistir al seu judici perquè havia mort a mans del seu exmarit, va mirar-se el talls dels canells i va sentir que no els podia amagar més sota els jerseis.

Dins el tanatori, la ràbia s'enlairava sobre els assistents, tenyint el dia d'un gris taüt que els empal·lidia els rostres, malgrat que a fora, feia sol. En sortir, la Clara es va tocar el costat i va sentir el dolor dins les costelles, a causa de l'empenta del Ramon, la nit anterior. Tot i així, va respirar fons i va posar-se a caminar ferma i decidida.

El Ramon va arribar a casa aquella tarda i el terra brillava reflectint una llum tènue i ataronjada, encerclada de partícules de pols en suspensió. La Clara havia fregat i encerat el terra; tant, que el Ramon només entrar per la porta del menjador, va

ensopegar i va caure donant-se de cap amb la tauleta de centre que hi havia al costat del sofà . El ram que duia a les mans, era una catifa de flors disseminades a terra. Va començar a farfallejar paraules afilades, que com dards negres, sortien disparades i rebotaven contra les parets, mentre petites taques de sang del seu front, van tenyir el terra de vermell.

La Clara va creuar el menjador tranquil·la , amb la seva maleta a la mà. Va sotjar el seu darrer record del Ramon: aquelles flors tacades de sang dibuixant un mosaic sobre el terra del parquet. Va sortir al carrer, i mentre es dirigia a tramitar la denuncia, va pensar que si a aquelles ferides els hi donava l'aire, començarien a sanar. I va apujar-se les mànigues del jersei.

“ Amurallar el propio sufrimiento es arriesgarte a que te devore desde el interior “(Frida Kahlo)

Natàlia Jaurrieta Casanova